

νη ζωή της, σβύσθηκε κάθε περιέργεια από τὸν νοῦ της. Φέροντας στὰ χεῖλη τὸ λουλοῦδι τῆς Γνώσεως ἄκουε σὲ γλῶσσα γλυκερὴ καὶ μεθυστική, σὲ γλῶσσα πειστική καὶ θερμὴ λόγια λαχταριστὰ καὶ ἀληθινὰ, ποῦ ψυθίριζε τὸ λουλοῦδι χωρὶς φωνὴ λαλῶντας στὴν καρδιά της...

Τριγυροῦσε ἡ ψυχὴ μαγεμένη καὶ κρατοῦσε τὸν θησαυρὸ της, χαδεύοντάς τον μὲ ὅλη τὴν θερμὴ καὶ λαχτάρα, ποῦ πλημμύρισε τὸ εἶναί της, σὰν πῆρε ἀπὸ τὸ χεῖρι τοῦ Ἀγγέλου τὸ μαγικὸ λουλοῦδι, καὶ ἠκραζέτο τὴν μυστικὴ λαλιά του καὶ πάντα στὸν ἀέρα κυμάτιζε τὸ γλυκερὸ τραγοῦδι τὸ οὐράνιο· ὁ ἦχος μόνον δὲν ἦταν πειρὰ μυστικός γιὰ τὴν καρδιά της...

* *

Φτερούγισμα δυνατὸ ξάφνισε τὴν ψυχὴ μὲς τὸ γλυκὸ της ὄνειρο... Σκοτάδι ἀπλώθηκε γύρω στὴν πλάση ποῦ σκίασε τὰ μάτια της, φύσημα ψυχρὸ τοῦ ἄσπλαγχνου βορῆς πάγωνε τὴν γλυκερὴ θερμὴ, ποῦ ζέστανε κάθε της αἴσθησι καὶ ποιος φόβος μυστικός καὶ δειλία ξαπλώθηκε στὴν καρδιά της καὶ μαῦρα σύννεφα σκέπασαν τὸν οὐρανὸ τῆς σκέψεώς της...

Κύτταζε τριγύρω τρομαγμένη ζητώντας τὸν Ἀγγελοῦ.

Μὰ ἀπορημένη ξάνοιξε ἡ θλιμμένη ματιὰ της τὴν ἀγαπημένη ἐκείνου σκιά νὰ πετᾷ γοργὰ μακριὰ της στὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος, κεῖ πέρα, ὅπου στὸ σκοτάδι γυρνοῦσε αἰῶνες ἐκείνη κουρασμένη, νυσταγμένη, μέσα στὰ πελάγη τῆς ἀγνοίας καὶ ἀπειρίας, ἀγευστὴ τῆς γλύκας τῆς Ζωῆς, ξένοιαστὴ ἀπ' τὰ λόγια τῆς Ἀγάπης...

Ἐπόνεσε στὴν στέρησι τοῦ λευκοῦ Ἀγγέλου, φοβήθηκε στὴ πικρὴ ἐρημιὰ της καὶ σκέφθηκε γὰ φύγη πειρὰ ἀπ' τὸν κῆπο τὸν θλιμμένο, ὅπου πάγωνε ἀπ' τὴν ψύχρα, σὰν ἀπὸ χιόνια χειμερινά...

Στὸν ἀπέραντο ὅμως ἀνθῶνα πλανήθηκε ἐρημὴ καὶ γυρνοῦσε στὴν ἴδια θέσι ὁλοένα καὶ ἐπίμονα γύρευε μὲ παράπονο καὶ καρδιοκτύπι τὴν σκιά ἐκ-ίνου ἐκεῖ ὅπου εἶχε σβυσθῇ ἡ ἀγαπημένη αἰθέρια μορφή του...

Ξάφνου ξάνοιξε μακριὰ στὸ σκοτάδι θαμπὴ τὴ σκιά του καὶ εἶδε ποῦ ζητοῦσε νὰ ὀδηγήσῃ στὸν κῆπο τῆς Ζωῆς ἄλλη ὑπαρξίς...

Τὸ τραγοῦδι πλημμύρισε βαρὺ στὴν πινηρὴ ἀτμόσφαιρα, ὁ ἦχος πένθιμα ἐκυμάτιζε στὸν ἀέρα καὶ ἔφερνε τὸν νοῦν τῆς σὲ ἀπόγνωσι καὶ ἀπελπισία, τὰ ἄνθη ἔγερναν θλιμμένα τὰ τρυφερά τους κορμιά καὶ σκορποῦσαν ξυπνητερὰ τὰ λευκά τους πέταλα τριγύρω...

Καὶ ἡ ψυχὴ γυρνοῦσε ὁλοένα στὸν κῆπο καὶ γύρευε μὲ πόνο καὶ νοσταλγία στὴν Πλάση τὸν Ἀγγελοῦ μὲ τὴν ματιὰ του τὴν θερμὴ, μὲ τὰ λόγια τὰ τρυφερά καὶ μαγεμένα στὰ χεῖλη...

Στὸν πόνο της τὸ λεπτὸ λουλοῦδι τὸ γαρούφαλο τὸ ρόδινο, μὲ τὰ τριανταφυλλένια μικρὰ πέταλα, ποῦ ἔμοιζε πεταλούδα ζωηρὴ, ξεράθηκε...

Τὸ κύτταζε ἐκείνη μὲ παράπονο καὶ τῶφερε μὲ πόθο μυστικὸ στὴν σπαραγμένη καρδιά της στὰ χεῖλη...

Μαραμένο τὸ λουλοῦδι τῆς Ἀγάπης δὲν πῆρε καθόλου δροσιὰ καὶ ζωὴ ἀπὸ τὸ καυστικὸ τῆς δάκρυ, σὰν ἔπερνε ὁλόδροσο ἀπ' τὴ θερμὴ εὐτυχισμένη ματιὰ της...

Καὶ γυρνοῦσε στὴν Πλάση ἐρημὴ ἡ ψυχὴ γυρεύοντας τὴν ἡσυχία καὶ γαλήνη καὶ παντοῦ ζητοῦσε μὲ πόθο ἡ θολωμένη ματιὰ της τὴν σκιά του καὶ πάντα κρατοῦσε σφιγκτὰ στὰ χεῖρα τὸ ξηραμένο γαρούφαλο, τὸ ἀτίμητο δῶρο τοῦ Ἀγγέλου...

ΜΥΘΩΣΤΙΣ

Γιὰ σένα ξενιτεύθηκα γιὰ νὰ σὲ λησμονήσω,
'Αλλ' ὁ καῦμός σου μὲ νικᾷ, πάλι γυρίζω πίσω!
Γυρίζω πάλι σὰν καὶ πρὶν σκλάβος χωρὶς ἐλπίδα,
Κ' εἶν' ἡ ζωὴ μου αἰώνια ἄδης χωρὶς ἀχτίδα!

Ἄχ! Δὲν ζητῶ ὅ,τι ἡ καρδιά μποροῦσε νὰ ποθήσῃ...
'Αλλ' ἂν ἡ θεὸς σου μορφή εἶναι γιὰ μένα ξένη,
Ποῖα 'ς τὸν κόσμον δύναμις μπορεῖ νὰ μὲ χωρίσῃ
'Απ' τὴν ψυχὴ σου τὴν γλυκερά, ποῦναι γιὰ μὲ πλάσμένη;

29 Ἀπριλίου

OUTLAW

